

Forgács Fanni

REM-fázis

Az ég meztelenre vetkőzik és meglátod
a hold szeméremdombján hagyott csókjaim.
Hiányod rostjaiba kapaszkodom. Mikor meglátogatsz,
néha párnám alatt hagysz magadból
egy darabot a pamutszálak között. Hangod
az egyensúlyi idegeimre téved,
bevésődik. Emléked üregeibe
bújva félek, hogy meglátsz, hogy meglátnak.
Soha nem lesz reggel.
Rohanok a felhők szájából, de egy lehulló falevél
vérekes deltáján ragadok.
Az ezüst szárnyak őrzik
vonásaink. Mögé rejtettem a pillanatot,
de nem maradt más csak az üregek. A folyó
megfordul medrében
és partra veti ázott papírhajóink. Néha
soraim közé kell engedjelek.